

könyvben szereplő személyekről, eseményekről.

Nem lett volna haszontalan — mivel Montgomery további pályafutásáról a rövidített kiadás miatt nem kaphattunk teljes képet — egy rövid életrajzi kiegészítést közölni, amely legalább olyan hasznos lett volna az olvasók számára, mint a Nagy Gábor által írt utószó, amely valóban segítséget nyújthat a könyv minden olvasójának.

Szakály Sándor

OLAF GROEHLER

A KOREAI HÁBORÚ 1950—1953 A KNDK elleni amerikai agresszió bukása

(Zrínyi Katonai Könyv- és Lapkiadó, Budapest, 1981. 168 o.)

1981-ben új sorozatot indított útjára a Zrínyi Katonai Kiadó. Célja a második világháború utáni úgynevezett „helyi háborúk” — Korea, Vietnam stb. — történetének a bemutatása, az olvasókkal való megismertetése.

A sorozat első köteteként, a hazánkban is ismert NDK-beli hadtörténésznek, Olaf Groehlernek a koreai háborúról készített munkáját jelentették meg. A szerző, aki gyakorlatilag az egész XX. század (had)történelmét kutatási területének tekinti, érdekes és izgalmas feladatot vállalt magára, amikor kísérletet tett a koreai háború történetének a megírására. A munka érdemét mindenek előtt abban látjuk, hogy a szerző a viszonylag rövid „történelmi távlat” — 30 év — ellenére is vállalkozott arra, hogy egy rövid, de ugyanakkor tartalmas, hasznos ismereteket nyújtó könyvet nyújtson át az olvasóknak. Különösen jelentős ez nálunk, ahol a koreai háborúról gyakorlatilag semmilyen feldolgozás nem jelent meg ez idáig. Bizonyára szívesen veszik az olvasók a könyv jó illusztráltságát — fotók, térképek, rajzok —, valamint a konkrét adatokon alapuló összehasonlításokat. Ismeretésünkben azonban nem a könyv — röviden már jelzett — érdemeit kísérjük figyelemmel, hanem a munka olvasása közben bennünk felmerült kétségekre, hiányosságokra utalunk elsősorban.

Groehler könyve, amely alapjában véve D. F. Fleming: *The Cold War* (London, 1961.) című — sokak által a hidegháborúról írt legjobb feldolgozásnak tartott — munkájára épül, sajnos, bizonyos vonatkozásokban hiányos. Igaz, a kiadót az a cél vezérelte, hogy elsősorban olyan köteteket vegyen be az induló sorozatba, amelyek a „helyi háborúk” katonai eseményeit, a hadműveleteket tárgyalják,

de egyben olyanokat is, amelyek a kül- és belpolitikai eseményekkel is foglalkoznak. Ezen utóbbi kérdések azok, amelyekre a könyv szerzője kevesebb figyelmet fordított.

*Nehéz megértenie az olvasónak a koreai háború történetét, eseményeit, ha nem kap viszonylag részletes áttekintést az ország 1945—1950 közti történelméről. Ugyanígy nem könnyű megérteni ezt a nemzetközi helyzet mélyebb elemzése, a második világháborúban győztes nagyhatalmak között megváltozott viszony, a hidegháború kezdetének legalább vázlatos ismerete nélkül.

Hasznos lett volna továbbá — az olvasók szempontjából — az ENSZ szerepének a felvázolása az 1950. áprilisával kezdődő időszaktól.

Groehler már a háború kitörése napján (1950. június 25.) amerikai agresszióról beszél, jöllehet az csak néhány nappal később, a légierők bevetése alkalmával következett be. Az igazi, az ENSZ által szentesített és zászlaja alatt folytatott invázió 1950. szeptemberében indult meg, amikor a szinte teljesen reménytelen helyzetben lévő dél-koreai hadsereget az ENSZ-erők Inchonnál (Incson) „megmentették” és megindították a támadó hadműveleteket.

A jelentős létszám- és fegyverzeti fölényrel rendelkező dél-koreai hadsereg és a zömmel amerikai alakulatokból álló ENSZ csapatok (14 ország küldött kisebb-nagyobb létszámú alakulatot Koreába) gyakorlatilag egy hónap alatt felszámolták a hősiessen védekező népi erők ellenállását. A dél-koreai és ENSZ-csapatok, nem tartva be azt a korábban kitűzött célt, miszerint a 38. szélességi fokonál megállnak, miután az „agresszort” kiszorították délről (az ENSZ erőteljes